

REFLEXIONS D'UN METGE DE FAMÍLIA

Quan s'acaba l'any, tots els mitjans de comunicació reflecteixen les imatges més impactants. A mi d'aquest any me han quedat la de la Dra. Retamero davall de la taula, la porta del nostre centre trencada per una puntada i la cara del Dr. Barrio a la foto del dia del judici. I estic trist. Estem veient molts canvis i no els podem entendre. No puc entendre que la relació del metge i el malalt s'hagi convertit en un be de consum, gestionat de forma exclusiva entre els mandatariis (parlamentariis) i els gestors. No puc entendre com els mitjans de comunicació s'esforcen en les notícies extremes, deixant absolutament de banda els guanys (una sanitat amb moltíssims encerts, amb gran accessibilitat, incorporant canvis tecnològics i de coneixements amb gran rapidesa). No puc entendre que cada cop més anem amb por a treballar (errades mèdiques, agressivitat dels pacients, mesures laborals que es senten com coercitives: prescripció de fàrmacs, utilització de mesures diagnòstiques, actuació cada cop més important sobre el que és, o era, normal. No puc entendre com estem deixant de banda (perquè no és pot mesurar i no te costos) l'humanisme, la solidaritat vers un concepte absolutament enfosquit com és la satisfacció del client.

Veig una Salut amb sistemes múltiples de protecció (me'n recordo de les forces d'autodefensa del Londres bombardejat), vigilants als centres, cursos d'autodefensa, consultes preparades per escapar, múltiples peticions de proves complementàries, més derivacions, escrits a l'e-cap per protegir-se (avís de complicacions, possible, probable, que vingui demà, etc...), on el ciutadà reclama allò que li estan venent (ja he dit que es un be de consum): no es que vagi molt al metge, es que ja ho diu tothom, n'hi falten (els dies de Nadal al CUAP de Rambla de Ferran al voltant de 1500 visites).

En nom de l'eficiència dubtes a l'hora de prescriure, en nom de l'accessibilitat dubtes en el temps dedicat a visitar pacients i molts sentiments de culpabilitat (s'han de millorar les agendas), en nom de la prevenció milions de revisions laborals, nen sa i analítiques.

Nosaltres ja no tenim la clau, som panys de portes que altres obren i tanquen. S'han traduït mocs per bronquitis i pneumònies, febre per meningitis i errades mèdiques, la vellesa i la mort per una llei de dependència, l'estar sa per moltes prohibicions.

Sabeu?, quan estudiava la carrera veia una medicina propera i amb complicitat amb el malalt, donant-li suport, estudiant i avançant per seguir ajudant. Veia una professió mèdica esperançada en un futur ple de novetats que permetrien desenvolupar aquest desitjos i als metges com garants que això seria així i per tothom.

I ara estic trist, i quan un artista ho esta no té creativitat (i els metges hauriem de ser-ho), perd la il·lusió de sorprendre i de mostrar als demás la seva obra (ja no volem que els nostres fills ens segueixin). I si això no és un motiu de preocupació per tothom, serà que aquesta és la Salut que volen i que jo hauré de tenir en els darrers períodes de la meva vida.

*... qui perd els orígens , perd identitat.
Jo vinc d'un silenci. Raimon*

Eduard Peñascal Pujol
Metge de Família